

31 Μαΐου, 1991

[ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΒΕΡΕΓΓΑΡΙΑ Π. ΠΑΠΑΚΟΚΚΙΝΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΗ,

Αιτήτριες,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ,

Καθ' ου η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 620/89).

5 Σύνταγμα — Άρθρο 23 — Το δικαίωμα ιδιοκτησίας — Το άρθρο καθιστά ανεπίτρεπτη τη στέρηση της ατομικής ιδιοκτησίας χωρίς προηγούμενη συμμόρφωση προς την παράγραφο 4 αυτού που προνοεί περί της διαδικασίας αναγκαστικής απαλλοτρίωσης — Δεν εμποδίζεται όμως η εκτελεστική εξουσία να εισαγάγει περιορισμούς του δικαιώματος — Προϋποθέσεις επιβολής τους — Το ατομικό δικαίωμα ιδιοκτησίας υποχωρεί μπροστά στην κοινωνική διάσταση της ιδιοκτησίας — Πορίσματα νομολογίας επί των περιορισμών αυτών του δικαιώματος.

10 Οι περί Ξενοδοχείων και Τουριστικών Καταλυμάτων Νόμοι του 1969 έως 1985 — Άρθρο 5Α — Οι εξουσίες του Υπουργικού Συμβουλίου και η αντιμετώπιση της συγκεκριμένης άσκησής τους με καθορισμό ανωτάτου ορίου δυναμικότητας κλινών (απόφ. 31.861 της 1.6.89) — Κρίση ότι στην κριθείσα περίπτωση οι τεθέντες περιορισμοί δεν επέφεραν τον εξαφανισμό ή την αδρανοποίηση της συγκεκριμένης ιδιοκτησίας αλλά μερικό περιορισμό των δικαιωμάτων των ιδιοκτητριών.

20 Οι δύο αιτήτριες, ιδιοκτήτριες, εξ ημισείας κατ' ιδανικά μερίδια, κτήματος στην ενορία Μούτταλος Πάφου, εντός τουριστικής περιοχής, επεδίωξαν την ακύρωση της απόφασης του Υπουργικού Συμβουλίου με την οποία, κατά την ενάσκηση των εξουσιών του βάσει του άρθρου 5Α των περί Ξενοδοχείων και Τουριστικών Καταλυμάτων Νόμων 1965 έως 1985, καθόρισε ανώτατο όριο δυναμικότητας κλινών των ξενοδοχείων και άλλων τουριστικών εγκαταστάσεων για όλες τις ελεύθερες περιοχές και για περιορισμένο χρονικό διάστημα. Οι ισχυρισμοί των αιτητριών αφορούσαν κύρια την αντισυνταγματικότητα της επίδικης πράξης ως ανεπίτρεπτα

στερούσας το δικαίωμα ιδιοκτησίας τους, την έλλειψη της δέουσας έρευνας στην περίπτωση αποδοχής από το Δικαστήριο απλής επιβολής περιορισμών και την αμφισβήτηση της δυνατότητας νόμιμης θεμελίωσης της προαβληθείσας απόφασης στο άρθρο 5Α.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

5

(1) Το δικαίωμα ιδιοκτησίας, ως ένα από τα θεμελιώδη ατομικά δικαιώματα, διακηρύσσεται και προστατεύεται άμεσα από το άρθρο 23 του Συντάγματος. Οι κανόνες που το ρυθμίζουν διατυπώνονται με σχετικά ασυνήθιστη έκταση και σαωσθήποτε με περισοότερες λεπτομέρειες από όσο τα άλλα ατομικά δικαιώματα. Το άρθρο καθιστά ανεπίτρεπτη τη στέρηση της ατομικής ιδιοκτησίας χωρίς προηγούμενη συμμόρφωση προς τις προϋποθέσεις που τάσσει η παράγραφος 4. Η διάταξη αυτή παρέχει την ευχέρεια στις κατονομαζόμενες αρχές να αποκτήσουν οποιαδήποτε ιδιοκτησία, αφού τηρηθεί η διαδικασία της αναγκαστικής απαλλοτριώσης.

10

Αυτό δεν εμποδίζει την εκτελεστική εξουσία να εισάξει περιορισμούς, εφόσον ενεργεί στα πλαίσια σχετικής νομοθετικής εξουσιοδότησης και εφόσον συντρέχουν οι προϋποθέσεις που απαριθμεί η παράγραφος 3 του άρθρου όπως, για παράδειγμα, η προαγωγή σκοπών δημόσιας ωφέλειας, το συμφέρον της πολεοδομίας κ.λ.π. Η αλληλουχία των προβλημάτων που αντιμετώπισε το Ανώτατο Δικαστήριο είχε σαν άξονα την ερμηνεία των δύο αυτών διατάξεων.

15

20

Το δικαίωμα ιδιοκτησίας δεν είναι απόλυτο. Ούτε παρέχει την ευχέρεια για απεριόριστη εκμετάλλευση. Υποχωρεί μπροστά στην κοινωνική διάσταση της ιδιοκτησίας όπως διακήρυξε και η απόφαση Σιμόνης και άλλος ν. Συμβουλίου Βελτιώσεως Λασιτών.

25

Στην υπόθεση Μαγγλή και άλλοι ν. Δημοκρατίας η Ολομέλεια του Δικαστηρίου έκρινε ότι η επί τη βάση του άρθρου 14(1) του περί Ρυθμίσεως Οδών και Οικοδομών Νόμου Κεφ. 96, θέσπιση περιορισμών δόμησης σε συγκεκριμένες περιοχές ανά την Κύπρο δεν αποτελούσε στέρηση ιδιοκτησίας, αλλά θεμιτούς περιορισμούς της. Ομοίως στη Λανίτης E.C. Estates και άλλοι ν. Δημοκρατίας.

30

Η έκδοση διατάγματος διατήρησης κτιρίων αρχιτεκτονικού ενδιαφέροντος από τον Υπουργό Εσωτερικών, από το άρθρο 38(1) του περί Πολεοδομίας και Χωροταξίας Νόμου αρ. 70/72, θεωρήθηκε ως επιτρεπτή από το νόμο δέσμευση των ιδιοκτησιών αυτών η οποία δεν αντέκειτο στις διατάξεις του άρθρου 23(3): Ιερά Αρχιεπισκοπή Κύπρου ν. Δημοκρατίας.

35

40

(2) Κανένα στοιχείο δεν έχει προσκομιστεί που να δίνει υπόσταση στον ισχυρισμό ότι οι τεθέντες περιορισμοί επέφεραν τον εξαφανισμό ή την αδρανοποίηση της εν λόγω ιδιοκτησίας. Οι αιτήσεις εξακολουθούν να διατηρούν σε αυτή το δικαίωμα κατοχής, διάθεσης και εκμετάλλευσης. Με άλλα λόγια μπορούν να ασκή-

45

σούν όλα τα δικαιώματα που απορρέουν από την κυριότητα του κτήματος, την οποία και διατηρούν. Ήταν ακόμη δυνατό, αν το επιδίδωκαν, να ζητήσουν άδεια για ανέγερση ξενοδοχείου.

5 Με την επίδικη ρύθμιση δεν επήλθε εκμνηστική της ιδιοκτησίας αλλά μερικός περιορισμός των δικαιωμάτων των αιτητριών.

10 (3) Το επιχείρημα για ανεπαρκή έρευνα, που αποτελεί το δεύτερο λόγο της προσφυγής, προβλήθηκε στην Μαγγλή, ανωτέρω, αλλά δεν επικράτησε. Το δικαστήριο μάλιστα προχώρησε σε διαφοροποίηση του από την υπόθεση *Θυμόπουλου*, διαπιστώνοντας ότι η φύση των πράξεων ήταν τέτοιας εμβέλειας που δεν ήταν εύκολο εγχείρημα η κατάρτιση οικονομικής μελέτης· ετεκμαίρετο δε ότι το κράτος ήταν έτοιμο να επωμοθεί τις οικονομικές συνέπειες.

15 (4) Η επίδικη πράξη ανταποκρίνεται πλήρως στους σκοπούς του άρθρου 5Α μεταξύ των οποίων είναι ο καθορισμός περιοχών εντός των οποίων καθορίζεται το είδος, η τάξη και η συνολική δυναμικότης της ξενοδοχειακής ανάπτυξης. Η ρύθμιση που επέφερε η απόφαση δεν φθάνει μέχρι το σημείο να αναιρεί την έννοια της ιδιοκτησίας ή την εκμετάλλευσή της. Από απλή ανάγνωση του κειμένου της παραπάνω διάταξης, είναι φανερόν ότι η απόφαση βρίσκει ερείσματα σε αυτή. Δεν διαπιστώνεται υπέρβαση της εξουσιοδότησης.

Προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

25 *Θυμόπουλος ν. Δημοτικής Επιτροπής Λευκωσίας (1967) 3 Α.Α.Δ. 588.*

Σιμόνης και άλλος ν. Συμβουλίου Βελτιώσεως Λατσιών (1984) 3 Α.Α.Δ. 109.

Μαγγλή και άλλοι ν. Δημοκρατίας (1984) 3 Α.Α.Δ. 351.

30 *Λανίτης E.C. Estates και άλλοι ν. Δημοκρατίας (Προσφυγές Αρ. 108/88, 109/88 κ.α. ημερ. 21.12.89).*

Ιερά Αρχιεπισκοπή Κύπρου ν. Δημοκρατίας (Προσφυγές 63/82, 64/82 κ.α. ημερ. 5.4.90).

Προσφυγή.

35 Προσφυγή εναντίον της απόφασης του Υπουργικού Συμβουλίου με αρ. 31.861 ημερομηνίας 1.6.89 με την οποία καθορίστηκε το μέγιστο όριο για κάθε κατηγορία και τάξη ξενοδοχειακής ανάπτυξης σε κλίνες σε 22,449.

A. Μαρκίδης, για τις αιτήσεις.

T. Πολυχρονίδου (Δ/νίς), Δικηγόρος της Δημοκρατίας
A', για τον καθ' ου η αίτηση.

Cur. adv.vult.

Ο Δικαστής κ. Νικήτας ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. 5

ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ: Το αφετηριακό σημείο στην κρινόμενη υπόθεση είναι το άρθρο 5A των περί Ξενοδοχείων και Τουριστικών Καταλυμάτων Νόμων 1969 έως 1985. Η διάταξη εκχωρεί στο Υπουργικό Συμβούλιο ορισμένες αρμοδιότητες που αποσκοπούν στην ανάπτυξη του τουρισμού με ορθολογικό τρόπο που παράλληλα πρέπει να συνάδει με το γενικότερο δημόσιο συμφέρον. Είναι, στην ουσία τους, εξουσίες χωροταξικού χαρακτήρα. 10

Με το άρθρο 5A το Συμβούλιο διαθέτει αρμοδιότητα να καθορίζει περιοχές στις οποίες "ρυθμίζεται το είδος, η κατηγορία, η τάξις, και η συνολική δυναμικότης της ξενοδοχειακής αναπτύξεως λαμβανομένων υπ' όψιν απασών των εντός της περιοχής επικρατουσών συνθηκών....". Η ρύθμιση προϋποθέτει την τήρηση των πολεοδομικών κανόνων ως και την εξυπηρέτηση των τουριστικών αναγκών της περιοχής. 15 20

Χάριν των σκοπών αυτών κρίθηκε απαραίτητος ο καθορισμός ανώτατου ορίου δυναμικότητας κλινών των ξενοδοχείων και άλλων τουριστικών εγκαταστάσεων. Η σχετική απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου, που φέρει αύξοντα αριθμό 31.861, λήφθηκε την 1/6/89 και στη συνέχεια δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα. Είχε δε περιορισμένη χρονική ισχύ. Η επίδικη ρύθμιση αφορά σε όλες τις ελεύθερες περιοχές και φυσικά την Πάφο. Στην επαρχία αυτή το μέγιστο όριο για κάθε κατηγορία και τάξη ξενοδοχειακής ανάπτυξης καθορίστηκε σε 22,449 κλίνες (στήλη Β του Πίνακα). Ας σημειωθεί ότι οι υφιστάμενες, πριν την απόφαση, κλίνες ανέρχονταν σε 15.345 (στήλη Α του ίδιου Πίνακα). 25 30 35

Το υπ' αρ. εγγραφής 27160 κτήμα, το οποίο κείται στην

ενορία Μούτταλος Πάφου και εντός της τουριστικής περιοχής Α2 ανήκει στις αιτήσεις ανά 1/2 μερίδιον εξ αδιαίρετου. Με την προσφυγή τους θέτουν θέμα νομιμότητας της πράξης και επιζητούν ταυτόχρονα την ακύρωση της.

5 Η υπό εξέταση πράξη προσβάλλεται από τρεις κατευθύνσεις:

(1) Ότι αντίκειται στις διατάξεις του άρθρου 23(2) και (4) του Συντάγματος. Η εισήγηση είναι πως στη συγκεκριμένη περίπτωση των αιτηριών η απόφαση σημαίνει 10 πλήρη στέρηση του συνταγματικά κατοχυρωμένου δικαιώματος ιδιοκτησίας και εκμετάλλευσης της περιουσίας τους σε σχέση με το φυσικό προσορισμό της. Η αδρανοποίηση ακίνητης ιδιοκτησίας είναι συνταγματικά ανεκτή μόνο 15 υπό την προϋπόθεση ότι προηγείται η επιβολή αναγκαστικής απαλλοτριώσεως. Αλλά εδώ δεν υπήρξε προσφυγή στο μέτρο αυτό.

(2) Η πράξη είναι επίσης άκυρη και σε περίπτωση 20 ακόμη που κρίνεται πως δεν επέφερε κατάλυση των δικαιωμάτων των αιτηριών, αλλά επέβαλε μόνο περιορισμούς. Και τούτο διότι δεν έγινε η δέουσα έρευνα για να εκτιμηθούν σε βάθος οι επιπτώσεις στο δημόσιο ταμείο· εννοώντας με αυτό ότι, εκτός των αιτηριών, επηρεάζονται 25 δυσμενώς και πολλοί άλλοι ιδιοκτήτες. Το επιχείρημα αναπτύχθηκε με επίκεντρο την απόφαση *Θυμόπουλος ν. Δημοτικής Επιτροπής Λευκωσίας* (1967) 3 Α.Α.Δ. 588. Η υπόθεση αφορούσε ρυμοτομικό σχέδιο δρόμου της πρωτεύουσας. Το δικαστήριο απεφάνθη ότι η προώθηση του σχεδίου χωρίς προηγούμενη μελέτη της οικονομικής επιβάρυνσης ήταν λόγος ακυρότητας γιατί πρόδινε ελλιπή 30 έρευνα στη λήψη της διοικητικής απόφασης.

(3) Η επίδικη πράξη είναι ανίσχυρη διότι εκδόθηκε χωρίς νομοθετική εξουσιοδότηση. Το άρθρο 5Α δεν παραχωρεί εξουσία ολοκληρωτικής απαγόρευσης οποιασδήποτε 35 ξενοδοχειακής ανάπτυξης σε ολόκληρη την Κύπρο ή σε ευρύτερη περιοχή εκτεινόμενη από τον Πρωταρά μέχρι την Πόλη της Χρυσοχούς.

Εκ μέρους του καθ' ου η αίτηση Συμβουλίου η κα Πολυ-
 χρονίδου, αφού επεσήμανε πως οι αιτήτριες με κανένα
 τρόπο δεν έχουν τεκμηριώσει τον ισχυρισμό πως η πράξη
 έχει για την ιδιοκτησία τους καταλυτικές συνέπειες, υπο-
 στήριξε συγχρόνως πως δεν αντιβαίνει, από οποιαδήποτε
 σκοπιά, προς τις συνταγματικές διατάξεις που έχουν επι-
 καλεσθεί. Προς την κατεύθυνση αυτή προέβη σε εκτεταμέ-
 νη αναφορά στην πρόσφατη νομολογία του Δικαστηρίου
 για να εκφράσει την άποψη πως οι καθαρές λύσεις που
 έδωσε σε όμοια ή παραπλήσια θέματα απαντούν όλες τις
 αιτιάσεις με τις οποίες προσβάλλεται η πράξη. Περαιτέρω
 η απόφαση, από οποιαδήποτε οπτική γωνία, δεν υποση-
 μάνει στέρηση της ιδιοκτησίας των αιτητριών.

Συνεχίζοντας είπε πως απλώς εισάγονται συνταγματι-
 κά επιτρεπτοί περιορισμοί που υπαγορεύθηκαν από την
 ανάγκη προαγωγής σκοπών δημόσιας ωφέλειας, αλλά και
 χάρη της ίδιας της ξενοδοχειακής βιομηχανίας λ.χ. της
 βιωσιμότητάς της. Η αναγκαιότητα που κατέστησε τέτοια
 ρύθμιση απαραίτητη επιμαρτυρείται από τη σοβαρή μελέ-
 τη του Υπουργείου Εμπορίου και Βιομηχανίας σε συνερ-
 γασία με τον αρμόδιο φορέα δηλαδή τον Κυπριακό Οργα-
 νισμό Τουρισμού (βλέπε διοικητικό φάκελο τεκμ. Χ
 ιδιαίτερα ως σελ. 290 έως 294 που είναι η πρόταση προς
 το Υπουργικό Συμβούλιο).

Τέλος η συνήγορος εισηγήθηκε πως η απόφαση κείται
 σαφώς μέσα στα όρια της εξουσιοδότησης του άρθρου 5 Α
 του νόμου γιατί η προβλεπόμενη ρύθμιση δεν μπορεί να
 εξισωθεί με πλήρη απαγόρευση.

Το δικαίωμα ιδιοκτησίας, ως ένα από τα θεμελιώδη
 ατομικά δικαιώματα, διακηρύσσεται και προστατεύεται
 άμεσα από το άρθρου 23 του Συντάγματος. Οι κανόνες
 που το ρυθμίζουν διατυπώνονται με σχετικά ασυνήθιστη
 έκταση και οπωσδήποτε με περισσότερες λεπτομέρειες
 από όσο τα άλλα ατομικά δικαιώματα. Το άρθρο καθιστά
 ανεπίτρεπτη τη στέρηση της ατομικής ιδιοκτησίας χωρίς
 προηγούμενη συμμόρφωση προς τις προϋποθέσεις που
 τάσσει η παράγραφος 4. Η διάταξη αυτή παρέχει την ευχέ-

5 ρεια στις κατονομαζόμενες αρχές να αποκτήσουν οποια-
 δήποτε ιδιοκτησία, αφού τηρηθεί η διαδικασία της ανα-
 γκαστικής απαλλοτρίωσης. Αυτό δεν εμποδίζει την εκτελε-
 5 στική εξουσία να εισάξει περιορισμούς, εφόσον ενεργεί
 στα πλαίσια σχετικής νομοθετικής εξουσιοδότησης και
 εφόσον συντρέχουν οι προϋποθέσεις που απαριθμεί η πα-
 ράγραφος 3 του άρθρου όπως, για παράδειγμα, η προαγω-
 γή σκοπών δημόσιας ωφέλειας, το συμφέρον της πολεοδο-
 10 μίας κ.λ.π. Η αλληλουχία των προβλημάτων που
 αντιμετώπισε το Ανώτατο Δικαστήριο είχε σαν άξονα την
 ερμηνεία των δύο αυτών διατάξεων.

Το δικαίωμα ιδιοκτησίας δεν είναι απόλυτο. Ούτε πα-
 ρέχει την ευχέρεια για απεριόριστη εκμετάλλευση. Υποχω-
 ρεί μπροστά στην κοινωνική διάσταση της ιδιοκτησίας.
 15 Όπως διακήρυξε η απόφαση *Σιμόνης & Άλλος ν. Συμβου-
 λίου Βελτιώσεως Λατουών* (1984) 3 Α.Α.Δ. 109, 116.

"The development of an area, urban as well as rural, is
 very much a corporate matter that concerns the
 20 community as a whole. It affects the quality of life of
 everyone using the area as well as the amenity of all
 those residing therein. Acknowledgement of a vested
 right to developing immovable property at the option of
 the owner would be catastrophic for town and country
 planning."

25 Στην υπόθεση *Μαγγλή και Άλλοι ν. Δημοκρατίας*
 (1984) 3 Α.Α.Δ. 351, η Ολομέλεια του Δικαστηρίου έκρινε
 ότι η επι τη βάσει του άρθρου 14(1) του περί Ρυθμίσεως
 Οδών και Οικοδομών Νόμου Κεφ. 96, θέσπιση περιορι-
 30 σμών δόμησης σε συγκεκριμένες περιοχές ανά την Κύπρο
 δεν αποτελούσε στέρηση ιδιοκτησίας, αλλά θεμιτούς πε-
 ριορισμούς της. Ομοίως στη *Λανίτης E.C. Estates και
 Άλλοι ν. Δημοκρατίας* (Προσφυγές 108/88, 109/88 κ.α. η
 απόφαση εκδόθηκε στις 21/12/89) η Ολομέλεια πάλιν, κα-
 35 θοδηγούμενη από τις ίδιες σκέψεις, και αντιδιαστέλλο-
 ντας τους όρους "στέρηση" και "περιορισμός" δέχθηκε ότι
 ο καθορισμός πολεοδομικών ζωνών στην εδαφική περιοχή
 του Δήμου Λεμεσού συνιστούσε νόμιμο περιορισμό κατά

την έννοιαν του άρθρου 23(2) και (3) του Συντάγματος. Ας σημειωθεί ότι οι περιορισμοί αναφέρονταν στο επιτρεπόμενο ύψος, το συντελεστή κάλυψης, το συντελεστή δόμησης ως και τις χρήσεις των οικοδομών.

Η έκδοση διατάγματος διατήρησης κτιρίων αρχιτεκτονικού ενδιαφέροντος από τον Υπουργό Εσωτερικών, κάτω από το άρθρο 38(1) του περί Πολεοδομίας και Χωροταξίας Νόμου αρ. 70/72, θεωρήθηκε ως επιτρεπτή από το νόμο δέσμευση των ιδιοκτησιών αυτών η οποία δεν αντέκειται στις διατάξεις του άρθρου 23(3): *Ιερά Αρχιεπισκοπή Κύπρου ν. Δημοκρατίας* (Προσφυγές 63/82, 64/82 κ.α. απόφαση της Ολομέλειας ημερ. 5/4/90). Αναφορικά με τις συνέπειες από τη μείωση της αξίας της περιουσίας επανατονίστηκε ότι

"σε περίπτωση που αποδεικνύεται από τον ιδιοκτήτη ζημιά που προέρχεται από όρους, δεσμεύσεις ή περιορισμούς που επιβάλλονται, σύμφωνα με την παράγραφο 3 του άρθρου 23 του συντάγματος και που μειώνουν ουσιαδώς την οικονομική αξία της ιδιοκτησίας τους, καταβάλλεται αποζημίωση που καθορίζεται από πολιτικό δικαστήριο, όπως ρητά προνοείται στο πιο πάνω άρθρο."

Γυρίζοντας στα γεγονότα, η πρώτη διαπίστωση είναι πως κανένα στοιχείο δεν έχει προσκομιστεί που να δίνει υπόσταση στον ισχυρισμό ότι οι τεθέντες περιορισμοί επέφεραν τον εξαφανισμό ή την αδρανοποίηση της εν λόγω ιδιοκτησίας. Οι αιτήτριες εξακολουθούν να διατηρούν σε αυτή το δικαίωμα κατοχής, διάθεσης και εκμετάλλευσης. Με άλλα λόγια μπορούν να ασκήσουν όλα τα δικαιώματα που απορρέουν από την κυριότητα του κτήματος, την οποία και διατηρούν. Ήταν ακόμη δυνατό, αν το επεδίωκαν, να ζητήσουν άδεια για ανέγερση ξενοδοχείου. Συμπερασματικά, με την επίδικη ρύθμιση δεν επήλθε εκμηδένιση της ιδιοκτησίας αλλά, όπως δέχεται και η άλλη πλευρά, μερικός περιορισμός των δικαιωμάτων των αιτητριών.

Το επιχείρημα για ανεπαρκή έρευνα, που αποτελεί το δεύτερο λόγο της προσφυγής, προβλήθηκε στην Μαγγλή ανωτέρω, αλλά δεν επικράτησε. Το δικαστήριο μάλιστα

5 προχώρησε σε διαφοροποίηση της από την υπόθεση Θυμόπουλου, διαπιστώνοντας ότι η φύση των πράξεων ήταν τέτοιας εμβέλειας που δεν ήταν εύκολο εγχείρημα η κατάρτιση οικονομικής μελέτης· ετεκμairετο δε ότι το κράτος ήταν έτοιμο να επωμισθεί τις οικονομικές συνέπειες. Παραθέτω το σκεπτικό.

10 "....there was no possibility of making a comprehensive study of the financial implications of their implementation, because such implications depended on many unforeseeable developments in the near and distant future. So it cannot be held that there was lack of due inquiry in this respect. The Government must be presumed to have decided to meet whatever would be the cost entailed in implementing the restrictions in question, 15 by paying compensation under Article 23.3 of the Constitution or by acquiring, whenever necessary, compulsorily certain properties. The position, in this connection, is radically different from the adoption of a street-widening scheme for a particular street, in which case it is usually feasible to estimate the reasonably necessary extent of the financial consequences of the scheme."

25 Ο τελευταίος λόγος επίσης δεν ευσταθεί. Η επίδικη πράξη ανταποκρίνεται πλήρως στους σκοπούς του άρθρ. 5Α μεταξύ των οποίων είναι ο καθορισμός περιοχών εντός των οποίων καθορίζεται το είδος, η τάξη και η συνολική δυναμικότης της ξενοδοχειακής ανάπτυξης. Και όπως έχω επεξηγήσει η ρύθμιση που επέφερε η απόφαση δεν φθάνει μέχρι το σημείο να αναιρεί την έννοια της ιδιοκτησίας ή την εκμετάλλευσή της. Από απλή ανάγνωση του 30 κειμένου της παραπάνω διάταξης, είναι φανερόν ότι η απόφαση βρίσκει ερείσματα σε αυτή. Δεν διαπιστώνεται υπέρβαση της εξουσιοδότησης.

35 Για τους λόγους που εξέθεσα η προσφυγή αποτυγχάνει. Η επίδικη πράξη επικυρώνεται. Δεν επιδικάζονται έξοδα.

Προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.